

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. G.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9 - Libeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2009, č. j. OAM-109/LE-BE02-BE03-2009, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2009, č. j. 47 Az 24/2009 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Eduardu Benešovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného 20. 4. 2009, č. j. OAM-109/LE-BE02-BE03-2009. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V podané kasační stížnosti stěžovatel žádal, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal, zda byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného skutečně podána opožděně. Dále namítl, že se měl žalovaný zabývat důvody pro udělení azylu, neboť není vyloučeno, že jsou zde dány, stejně jako důvody pro udělení doplňkové ochrany nebo humanitárního azylu. Zákon o azylu navíc nestanoví, že důvody pro udělení azylu nemohou být zkoumány, pokud bude žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Stěžovateli hrozí skutečné nebezpečí při vrácení

do vlasti, kde mu státní orgány nejsou schopny, resp. ochotny pomoci. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda kasační stížnost splňuje zákonem vyžadované náležitosti. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Krajský soud napadeným usnesením žalobu pro opožděnost odmítl, rozhodl tedy o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno. Krajský soud se tak věcným obsahem žaloby nezabýval. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (s výjimkou případů uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s.), je k projednání kasační stížnosti třeba, aby důvody kasační stížnosti odrážely rozhodnutí soudu. V tomto případě přichází v úvahu pouze důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud se zde může zabývat pouze tím, zda krajský soud správně posoudil včasnost žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se merita věci.

Ačkoli stěžovatel v projednávaném případě výslovně neoznačil důvody své kasační stížnosti, je zřejmé, že uplatnil mimo jiné důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť žádal přezkoumání závěru Krajského soudu v Praze, že žaloba byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., stěžovatel ani žádné konkrétní výhrady vůči posouzení včasnosti žaloby nevznosl. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením včasnosti žaloby se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku

ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005 - 72, publikovaném pod č. 715/2005 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 460/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Účtovanou odměnu za úkon označený jako „seznámení se spisem“ Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť je dle jeho názoru zahrnut pod ust. § 11 písm. b) advokátního tarifu. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu